

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(*υπέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.*)

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Σιδωνία συνητῶντο ἐν τῷ θεάτρῳ. Κατ' ἀρχὰς εὐρισκόμενοι ὁμοῦ ἡσθάνοντο ἱκανοποιουμένην τὴν ματαιοδοξίαν των. Τοὺς παρετήρουν πολὺ. Ἡ Σιδωνία εἶχε γείνει ἀληθῶς εὐειδής καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἤτις εἶχεν ἀνάγκην ὄλων τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ συμμοῦ ὅπως παραγάγῃ τὸ πραγματικὸν της ἀποτελεσμα, ἰδιοποιεῖτο αὐτὰς τόσον καλῶς καὶ τόσον εὐαρμόστως, ὥστε ἐφαίνοντο ἐφευρεθεῖσαι ἐπίτηδες δι' αὐτήν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξήρχετο καὶ ἡ κυρία Δόβσων ἔμενε μόνη εἰς τὸ θεωρεῖον. Εἶχεν ἐνοικιάσει μακρὰν κατοικίαν εἰς τὴν λεωφόρον Γαβριήλ παρὰ τὴν κυκλοτερῆ πλατεῖαν τῶν Ἡλυσίων — τὸ ὄνειρον τῶν ἐργατιδῶν τοῦ καταστήματος τῆς δεσποινίδος Λέ Μιρ — δύο δωμάτια πολυτελῆ καὶ ἤρεμα, ἐνθα ἡ σιγὴ τῶν πλουσιῶν συνοικιῶν, ἡ διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν διερχομένων ἐκεῖθεν ἀμαζῶν περιέβαλλον εὐφροσύνας τὸν ἔρωτά της. Βαθμηδὸν ἀφοῦ συνείθισεν εἰς τὸ σφάλμα, ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν της ὀρέξεις καὶ φαντασίαι τολμηραί. Ἀπὸ τὴν παλαιᾶν ἐποχὴν τοῦ ἐργατικῆς της βίου εἶχε διαφυλάξει εἰς τὴν μνήμην της ὀνόματα χορῶν δημοσίων, ἐστιατορίων περιωνύμων, εἰς τὰ ὅποια ἡσθάνετο νῦν περιέρχεται νὰ μεταβῆ ὅπως ἐντροφᾶ κάμνουσα ν' ἀνοίγωνται ἐνώπιόν της ὀρθάνοικτα αἱ θύραι τῶν καταστημάτων τῶν διασκήμων ῥαπτριῶν, ἐξ ὧν δι' ὅλης αὐτῆς τῆς ζωῆς ἄλλο τι δὲν ἐγίνωσκεν εἰμὴ τὴν ἐπιγραφὴν. Διότι τοῦτο πρό πάντων ἐπεζήτηε ἐν τῷ ἔρωτι ἐκείνῳ, ἱκανοποιῆσαι ἀποζημιῶσιν διὰ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ταπεινώσεις τῆς νεότητός της. Οὐδὲν ἐπὶ παραδείγματι νῦν χαρίζεται αὐτὴν τόσον ὅτε ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ θεάτρου ὅσον νυκτερινὸς περίπατος εἰς τὸ Δάσος ἢ δεῖπνον εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, μὲ τὸν θόρυβον τῆς πολυτελοῦς διαφθορᾶς βομβοῦντα περὶ αὐτῆς. Ἐκ τῶν διαρκῶν αὐτῶν ἐκδρομῶν ἀπεκόμιζε τρόπους τινὰς τοῦ λέγειν καὶ τοῦ συμπεριφέρεσθαι, ἄσματα τινὰ παρακεκινδυνευμένα, κινήσεις τινὰς τῶν φορεμάτων, ἅτινα πάντα ἐπέριπτον εἰς τὴν ἡμερον καὶ ἐντιμον ἀτιμωσφαιραν τῆς παλαιᾶς ἐμπορικῆς οἰκίας τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀλλόκοτον σιάν τῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν παρισινής ἐταίρας.

Εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἤρχισαν ἤδη καὶ νὰ ὑποπτέωσιν . . . Αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ πτωχόταται, δὲν βραδύνουν νὰ ἐξονυχίσουν εἰς τὴν στιγμὴν τὴν διαγωγὴν μιᾶς καλο-

ενδεδυμένης!.. Ὅτε ἡ κυρία Ρίσελ ἐξήρχετο περὶ τὴν τρίτην ὥραν, πεντήκοντα ζεῦγη ὀφθαλμῶν φθονερῶν καὶ ὀξυδερκῶν κρυφίως ὄπισθεν τῶν παραθύρων τῶν αἰθουσῶν τοῦ ἐργαστηρίου τὴν παρετήρουν διερχομένην, βλέποντες μέχρι τοῦ βάθους τῆς ἐνόχου αὐτῆς συνειδήσεως διὰ μέσου τοῦ ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ ἱματίου της καὶ τοῦ ἐκ σπινθηροβολοῦντων γαγατῶν θώρακός της.

Χωρὶς αὐτὴ νὰ προσέχη, πάντα τὰ μυστικά τῆς μικρᾶς τρελλῆς κεφαλῆς της περιῖπταντο περὶ αὐτὴν ὡς ταινία κυματίζουσα ἐπὶ τοῦ ἀσκεποῦς ἀγένοσ της· καὶ οἱ πόδες της αὐτοὶ οἱ κομφῶς ὑποδεημένοι διηγοῦντο ἐνῶ ἐβάδιζον τὰς παντοειδεῖς λαθραίας ἐκδρομὰς της, ἀναφέροντες καὶ τὰς διὰ τάπητος ἐπεστρωμένας κλίμακας, ἅς ἀνήρχετο τὴν νύκτα μεταβαίνουσα ὅπως δειπνήσῃ καὶ τὰ θερμὰ σκεπάσματα δι' ὧν περιετυλίσσοντο ὅτε τὸ ὄχημα ἐξετέλει τὸν γύρον τῆς λίμνης ἐν τῇ διαστιζομένη ὑπὸ τῶν φανῶν σκοτία.

Αἱ ἐργάτιδες ἐγέλων χλευαστικῶς, ἐψιθύριζον ἀναμεσόν των: «Κυττάξατε δὲ αὐτὴν τὴν κυρά! . . . κυττάξατε πῶς ἐνδύεται διὰ νὰ ἔβγῃ ἔξω! . . . Βέβαια δὲν ἐστολίσθη ἔτσι διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν! . . . Καὶ νὰ συλλογίζεσθε κανεὶς ὅτι ἐδῶ καὶ τρία ἔτη ἐπήγαγε καθε πρῶτὴ εἰς τὸ ἐργαστήρι μὲ τὸ ἐπανωφόρι της τὸ ἀδιάβροχον καὶ μὲ δέκα λεπτῶν κάστανα ζεστά εἰς τὴν τσέπη διὰ νὰ μὴ κρυώνουν τὰ χέρια της! . . . Τώρα μὰς ἔχει ἀμάξι!» Καὶ ἐντὸς τῆς κόνεως τοῦ γύψου, ὑπὸ τὸν ῥόγγον τῶν διαρκῶς κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα ἀνημμένων θερμοστρῶν πολλὰ ἐνδεεῖς νεάνιδες ἀνελογίζοντο τὰς τοιαύτας ἰδιοτροπίας τῆς τύχης τῆς μεταβαλλούσης αἰφνιδίως τὸν βίον μιᾶς γυναικὸς καὶ ἀφίεντο εἰς τὴν ἀόριστον ὄνειροπόλησιν μέλλοντος λαμπροῦ, ὅπερ ἀνέμενεν ἴσως καὶ αὐτὰς ἐν ἀγνοίᾳ των.

Ὅλοι ἐφρόνουν ὅτι ὁ Ρίσελ ἦτο σύζυγος ἀπατώμενος. Εἰς τὸ ἐκτυπωτικὸν τμήμα τοῦ ἐργοστασίου δύο πιεσταί, πιστοὶ θαμισταὶ τοῦ θεάτρου τῶν Δραματικῶν Παιγνίων διεβεβαίουν ὅτι πολλάκις εἶδον τὴν κυρίαν Ρίσελ ἐρχομένην εἰς τὸ θεῖον θέατρον καὶ συνοδευομένην ὑπὸ τινος ἀγνώστου, ὅστις ἐκρύπτετο πάντοτε εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου. Καὶ αὐτὸς ὁ μπάρμπα—Ἀχιλλεὺς διηγεῖτο καταπληκτικὰ περιστατικά. . . Ὅτι ἡ Σιδωνία εἶχεν ἐραστὴν, ὅτι εἶχε μάλιστα πολλοὺς ἐραστὰς οὐδεὶς ἀμφέβαλλεν. Ἀλλ' οὐδεὶς εἶχεν ἀναλογισθῆ τὸν Φρομῶν.

Αὐτὴ ἐν τούτοις οὐδόλως ἐδείκνυε φρόνησιν εἰς τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις της. Ἀπεναντίας ἐφαίνετο καταβάλλουσα ποιάν τινα ἐπίδειξιν καὶ ἐκ τούτου ἴσως ἀκριβῶς ἐσώζετο. Ποσάκις τὸν ἐπλησίασεν ἀναισχύντως εἰς τὴν κλίμακα ὅπως ὀρίσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ὥραν τῆς συνεντεύ-

ζεως! Ποσάκις ἤρέσκετο νὰ τὸν κάμνη ν' ἀνασκιρτᾷ βλέπουσα αὐτὸν ἀτενῶς ἐνώπιον ὄλων! Παρερχομένου τοῦ πρώτου θαμβούς, ὁ Γεώργιος ἔχαιρε διὰ τὰ τολμήματα ταῦτα, ἄτινα ἀπέδιδεν εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους τῆς. Ἄλλ' ἠπατάτο.

Ὅ,τι κυρίως ἐπόθει αὐτῆ, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῆ, ἦτο νὰ τοὺς ἴδῃ ἡ Κλαίρη νὰ διανοίξῃ αἴφνης τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου τῆς. νὰ ὑποπτύσῃ τί ἐκ τῶν διατρεχόντων. Αὐτὸ τῆς ἔλειπε μόνον διὰ νὰ εἶνε, ἐντελῶς εὐτυχῆς, ἡ ἀνησυχία τῆς ἀντιζήλου του. Πλὴν εἰς μάτην ἐκοπίαζεν ἡ Κλαίρη Φρομῶν οὐδὲν ἔβλεπε καὶ ἔζη ὡς ὁ Ρίσελρ ἐν τῇ μάλλον ἀδιαταράχῃ γαλήνῃ.

Ὁ μόνος πράγματι ἀνησυχῶν ἦτο ὁ γηραιὸς ταμίας Σιγισμόνδος. Καὶ πάλιν αὐτὸς δὲν ἐσυλλογίζετο τὴν Σιδωνίαν ὅτε μὲ τὴν γραφίδα ἐπὶ τοῦ ὠτός ἐσταμάτα αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν λογαριασμῶν καὶ ἔβλεπε ῥεμβῶς διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τοῦ γραφείου του τὸ ὑγρὸν ἔδαφος τοῦ μικροῦ κήπου. Ἐσυλλογίζετο τὸν προἰστάμενόν του Γεώργιον, ὅστις νῦν ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ ταμείου πολλὰ χρήματα διὰ τὰ καθημερινὰ του ἔξοδα, ἀναστατών διὰ τούτου τὰ βιβλία του. Ἐκάστοτε προσήρχετο μὲ νῆαν πρόφασιν. Παρουσιαζέτο πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ ταμείου μὲ προσπεποιημένην ἀφέλειαν καὶ ἔλεγεν:

— Ἐχεις ὀλίγα χρήματα, φίλτατε Πλανῆ; Ἐχθὲς πάλιν μὲ ἀφάνισαν εἰς τὸ παιγνίδι καὶ δὲν ἤθελα νὰ στείλω εἰς τὴν Τράπεζαν διὰ τόσον μικρὸν ποσόν. . . .

Ὁ Σιγισμόνδος Πλανῆς ἤνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιον μετὰ τινος λύπης διὰ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ζητούμενον ποσόν, ἀνεμνησθετο δὲ μετὰ τρόμου τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Γεώργιος, ὅστις τότε ἀκόμη δὲν ἦτο εἰκοσαέτης, προσελθὼν ὠμολόγησεν εἰς τὸν θεῖόν του ὅτι ὤφειλε χιλιάδας τινὰς φράγκων ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ὁ ἀγαθὸς ταμίας ἐκτοτε ἔτρεφεν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Λέσχην καὶ τὰ μέλη αὐτῆς. Ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ πλούσιός τις ἔμπορος συχάζων εἰς τὴν λέσχην ἦλθε κατὰ τύχην εἰς τὸ ἐργαστάσιον, εἶπεν αὐτῷ μετὰ σκαιᾶς ἀφειλείας:

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν λέσχην σας τοῦ Σατωδῶ! . . Ἐντὸς δύο μηνῶν ὁ κύριος Γεώργιος ἔχασε περισσότερον ἀπὸ τριάντα χιλιάδας φράγκα!

Ὁ ἔμπορος ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἀπατάσαι, μπάρμπα Πλανῆ, ἀπήντησεν. εἶνε τῶρα τρεῖς μῆνες τοῦλάχιστον ὁποῦ δὲν εἶδαμεν εἰς τὴν λέσχην τὸν προἰστάμενόν σου.

Ὁ ταμίας δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ φοβερὰ ἰδέα ἐκτοτε ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά του, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας συνταράξασα αὐτόν.

Ἄφου ὁ Γεώργιος Φρομῶν δὲν μετέβαινεν εἰς

τὴν Λέσχην ποῦ διήρχετο λοιπὸν τὰς ἐσπέρας του; ποῦ ἔδαπάνα τόσα χρήματα;

Προφανῶς κάποια ἱστορία γυναικὸς ἦτο εἰς τὸ μέσον.

Ἄφου ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του, ὁ Σιγισμόνδος Πλανῆς ἤρχισε νὰ τρέμῃ σοβαρῶς διὰ τὸ ταμείον του. Ὁ ἀγριάνθρωπος αὐτός, ὁ ὅμοιος μὲ τὴν ἄρκτον ἥτις ἀποτελεῖ τὸ σῆμα τῆς πόλεως Βέρνης, ἀπομεινας ἄγαμος καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον, ἠσθάνετο τρόπον δεινὸν πρὸς τὰς γυναῖκας ἐν γένει καὶ πρὸς τὰς Παρισινὰς ἰδιαιτέρως. Πρὸ πάντων, ὅπως ἐπαπαύσῃ τὴν συνείδησίν του θεωρήσεν ἐπάναγκας νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν Ρίσελρ, ἔπραξε δὲ τοῦτο λίαν ἀριστῶς.

— Ὁ κ. Γεώργιος ἐξοδεύει πολλὰ, εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ.

Ὁ Ρίσελρ δὲν ἐπαράχθη ποσῶς.

— Τί θέλεις νὰ κάμω, ἀγαπητέ μου Σιγισμόνδε, ἀπήντησεν εἶνε δικαίωμά του.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐφρόνει ἐν εἰλικρινείᾳ ὅ,τι ἔλεγεν. Δι' αὐτόν, ὁ Φρομῶν ἦτο ἀπόλυτος κύριος τοῦ οἴκου. Νόστιμον θὰ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸς παρατηρήσεις, αὐτὸς, ὁ Ρίσελρ, ὁ πρῶν ἰχνογράφος. Ὁ ταμίας δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ὁμιλήσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν παρουσιάσθη πρὸς αὐτόν ἐκ μέρους μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος λογαριασμὸς ἐξ ἐξακισχιλίων φράγκων δι' ἐν ἐπώμιον ἐκ κασμιρίου.

Ὁ Σιγισμόνδος ἐπορεύθη πρὸς τὸν Γεώργιον, εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Πρέπει νὰ πληρώσωμεν, κύριε; ἥρτησεν.

Ὁ Γεώργιος Φρομῶν ἐπαράχθη ὅπως οὖν. Ἡ Σιδωνία εἶχε λησμονήσῃ νὰ τὸν προειδοποιήσῃ περὶ τῆς νέας ταύτης ἀγορᾶς οὐδένα πλέον ἐνδοιασμὸν εἶχεν ἀπέναντί του καὶ ἐνήργει αὐτοβούλως.

— Πλήρωσε, πλήρωσε, μπάρμπα Πλανῆ, εἶπε μετὰ τινος ἀνησυχίας καὶ προσέθηκε: Περᾶσατέ τα αὐτὰ εἰς τὸν ἰδιαιτερόν μου λογαριασμόν. Εἶνε μία παραγγελία μὲ τὴν ὁποίαν μ' ἐπεφόρτισαν. . . .»

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ ταμίας Σιγισμόνδος ἐνῶ ἀνῆπτε τὴν μικρὰν λυχνίαν του εἶδε τὸν Ρίσελρ διερχόμενον διὰ τοῦ κήπου καὶ ἔκρουσε τὰς βέλους τοῦ παραθύρου διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ.

— Γυναῖκα εἶνε εἰς τὸ μέσον, εἶπεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. . . Τώρα εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

Καὶ ἐνῶ ἐπρόφερε τὴν φοβερὰν λέξιν «γυναῖκα» ἡ φωνή του ἔτρεμεν ἐκ φόβου ἀπολλυμένη ἐντὸς τοῦ μεγάλου θυροῦ τοῦ ἐργασταίου. Ὁ κρότος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς πέριξ ἐργασίας ἐφαίνετο ἀπαίσιος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν

άτυχῆ ταμίαν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἰ κινούμεναι μηχαναί, ἡ ὑπερμεγέθης καπνοδόχη ἡ ἐξακοντίζουσα νέφη καπνοῦ, ἡ τύρβη τῶν ἐργατῶν ἀσχολουμένων περὶ τὰ διάφορα τῆς ἐργασίας εἶδη, πάντα ταῦτα ἐθορύβουν, ἐταράσσοντο, ἐκοπίαζον χάριν μυστηριώδους τινος μικροῦ ὄντος, φέροντος ἐνδυμασίαν ἐξ ὀλοσηρικοῦ καὶ κεκοσμημένου διὰ πολυτελῶν κοσμημάτων.

Ὁ Ῥίσερ τὸν περιέπαιξε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν πιστεύσῃ. Ἐγίνωσκε πρὸ πολλοῦ χρόνου τὴν μονομανίαν τοῦ συμπατριώτου του τοῦ διαβλέπειν πανταχοῦ τὴν ἐπικίνδυνον ἐπίδρασιν γυναικίως. Οἱ λόγοι ὅμως τοῦ Πλανῆ ἐπήρχοντο ἐνίοτε εἰς τὸ πνεῦμά του, τὴν ἐσπέραν ἰδίως, κατὰ τὴν ὥραν τῆς μονώσεώς του, ὅτε ἡ Σιδωνία μέλλουσα νὰ πορευθῆ εἰς τὸ θέατρον μετὰ τῆς κυρίας Δόβσων, ἐξήρχετο ἐν πολυτελεῖ καλλωπισμῶ, καταλείπουσα ἐντελῶς ἐρημον τὴν κατοικίαν ἀφοῦ καὶ ἡ ἄκρα τῆς μακρᾶς ἐσθῆτός της ἤθελε διέλθει τὸν οὐδὸν τῆς θύρας. Κηρία ἐκείοντο ἔμπροσθεν τῶν κατόπτρων, παντοῖα μικρὰ ἀντικείμενα καλλωπισμοῦ διεσπαρμένα, ἐγκαταλελειμμένα ἐμαρτύρουν περὶ τῶν ἀλλοκότων ἰδιοτροπιῶν της καὶ τῶν ὑπερβολικῶν δαπανῶν της. Ὁ Ῥίσερ οὐδὲν ἐβλεπεν εἰς πάντα ταῦτα· μόνον ὅτε ἤκουε τὴν ἀμαξίαν τοῦ Γεωργίου κροτοῦσαν κάτω εἰς τὴν αὐλὴν ἠσθάνετο ἐντύπωσιν τινα ἀδιαθεσίας καὶ δυσαρρεσκείας ἀναλογιζόμενος ὅτι εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα ἡ κυρία Φρομῶν διήρχετο τὰς ὥρας της ἐντελῶς μόνη. Ταλαίπωρος γυνὴ! Καὶ ἂν ἦτο ἀληθὲς ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Πλανῆς!... "Ἄν ὁ Γεώργιος συνετῆρει ἐξω ἄλλην γυναῖκα!... "ὦ, θὰ ἦτο φρικτόν!

Τότε ἀντὶ νὰ καθῆσθαι νὰ ἐργασθῆ κατήρχετο ἡμέρα καὶ ἡρώτα ἂν ἡ κυρία ἐδέχετο καὶ ἐθεώρει καθῆκόν του νὰ μείνῃ μετ' αὐτῆς πρὸς συντροφίαν.

Τὸ κοράσιον εἶχεν ἤδη κατακλιθῆ· ἀλλ' ὁ μικρὸς σκοῦφός του, τὰ κυνᾶ του ὑποδημάτια, ὁμοῦ μὲ τινα ἀθύρματα ἦσαν ἀκόμη διεσκορπισμένα πρὸ τῆς ἐστίας. Ἡ Κλαίρη ἀνεγίνωσκεν ἢ εἰργάζετο, ἔχουσα πρὸ' ἑαυτὴν τὴν μητέρα της σιωπηλὴν, πάντοτε ἀσχολουμένην περὶ τὸν καθαρισμὸν, περὶ τὴν πυρετώδη ἀπόσμηξιν, φυσῶσαν μέχρις ἐξαντλήσεως ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος τοῦ ὰρολογίου της, δεκάκις δὲ κατὰ συνέχειαν μὲ τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀρχομένης μονομανίας ἀπολλέτουσαν τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διὰ βραχείας νευρικοῦ κινήματος. Καὶ ὁ ἀγαθὸς Ῥίσερ ὡσαύτως δὲν ἦτο συντροφος εὐχρηστός· οὐχ ἦττον ὅμως ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ὑπεδέχετο προσηνῶς. Ἐγίνωσκε πάντα τὰ ἐν τῷ ἐργαστασίῳ λεγόμενα περὶ τῆς Σιδωνίας, καίτοι δὲ δὲν ἐπίστευεν οὐδὲ τὰ ἡμίση, ἐν τούτοις ἡ θεὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκεῖνου ἀν-

δρὸς ὃν ἡ σύζυγος ἐγκατελίμπανε τόσον συχνὰ κατέθλιβεν αὐτήν. Οἶκος ἀμοιβαίως ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν μεταξύ αὐτῶν γαληνιαίων σχέσεων, συγκινητικωτάτη δὲ ὄντως ἦτο ἡ θεὰ τῶν δύο αὐτῶν ἐγκαταλελειμμένων, τῶν οἰκτερόντων ἀλλήλους καὶ προσπαθούτων νὰ διασκεδάσωσι τὴν λύπην των.

Καθήμενος παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης κειμένην καὶ καλῶς φωτιζομένην τράπεζαν ὁ Ῥίσερ ἠσθάνετο βαθμηδὸν εἰσδύουσαν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁμοῦ μὲ τὴν θερμότητα τῆς ἐστίας τὴν ἀρμονίαν τῶν πέριξ αὐτοῦ ἀντικειμένων. Ἀνεύρισκεν ἐκεῖ τὰ ἐπιπλα, ἅτινα ἐγνώριζε πρὸ δεκακοκταετίας, τὴν εἰκόνα τοῦ πρώην προϊσταμένου του καὶ ἡ φιλτάτη του κυρία Γεωργίου κύπτουσα πλησίον του καὶ ἀσχολουμένη εἰς ἀσήμαντον ῥαπτικὴν ἐργασίαν ἐφαίνετο αὐτῷ νεωτέρα καὶ μᾶλλον ἀξιαγάπητος ἐν τῷ μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν παλαιῶν ἀναμνήσεων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγείρετο καὶ μετέβαινε νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον της κοιμώμενον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐλαφρὰ ἀναπνοὴ ἠκούετο κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς σιγῆς. Χωρὶς νὰ ἐννοῆ τὴν αἰτίαν ὁ Ῥίσερ εὐρίσκετο ἐκεῖ κάλλιον, θερμότερον ἢ εἰς τὸν οἶκόν του· διότι ὑπῆρχον ἡμέραι τινὲς καθ' αἷς ἡ κομψὴ κατοικία του, ἧς αἱ θύραι ἠνοίγοντο κατὰ πάσαν στιγμὴν ἕνεκα τῶν αἰφνιδίων εἰσοδῶν ἢ ἐξόδων ἐνεποίει αὐτῷ τὴν ἐντύπωσιν ἀγορᾶς ἐστεγασμένης ἄνευ θυρῶν ἢ παραθύρων, ἀναπεπταμένης παντὶ ἀνέμῳ. Εἰς τὴν κατοικίαν του κατεσκήνον· ἐκεῖ ἀπεναντίας κατόικουν. Χεῖρ ἐπιμελής διηυθέτει τὰ πάντα ἐν τάξει καὶ φιλοκαλίᾳ. Αἱ κύκλω ἔδραι ἐφαίνοντο συνομιλοῦσαι πρὸς ἀλλήλας ταπεινῆ τῇ φωνῇ, τὸ πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν ἔκαιε μετὰ τινος θελητικοῦ κρότου καὶ ὁ μικρὸς σκοῦφος τῆς μακρᾶς Φρομῶν διέσωζεν οἶονεῖ εἰς ὅλους τοὺς κόμβους τῶν κυκλῶν ταινιῶν του μειδιάματα γλυκύτατα καὶ βλέμματα παιδικά.

Τότε δὲ, ἐνῷ ἡ Κλαίρη ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ ἐξαιρετος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἦτο ἄξιος κρείττονος συντρόφου ἐν τῷ βίῳ, ὁ Ῥίσερ βλέπων τὸ εὐεῖδες καὶ γαληνίον πρόσωπόν της ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν, τοὺς ἐπεικειὲς καὶ νοήμονας ὀφθαλμοὺς της, ἐσκέπτετο χάριν τίνος ἀχρείας ἄρα γε ὁ Γεώργιος Φρομῶν ἐγκατελίμπανε σύζυγον τόσον ἀξιέραστον.

Σ'.

Ὁ Ἰσολογισμὸς

Ἡ οἰκία ἐν ἣ ὁ γηραιὸς Πλανῆς κατόικει ἐν Μοντροῦζ ἐκεῖτο παραπλευρῶς ἐκείνης ἐν ἣ τὸ ζεῦγος τῶν Σέθη εἶχον κατοικήσει ἐπὶ τινα χρόνον. Ἦτο δὲ παρομοία, ἔχουσα ἐπίσης ἐν μόνον πάτωμα ὑπερκείμενον τοῦ ἰσογείου περιλαμβάνοντος τρία παράθυρα, τὸ αὐτὸ κηπᾶριον

μέ την ἀναδενδράδα του, μέ την περίξ αὐτοῦ συστάδα ἐκ χλωρῶν θάμνων πύξου. Αὐτόθι κατῴκει ὁ γηραιὸς ταμίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀνήρχετο εἰς τὸ πρῶτον ἐκκινουῖν ἐκ τοῦ σταθμοῦ πρῶινόν λεωφορεῖον, ἐπανήρχετο κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν Κυριακὴν ἔμενον οἶκοι ἐπιμελούμενος τῶν ἀνθέων αὐτοῦ καὶ τῶν ὀρνίθων. Ἡ γεροντοκόρη ἠσχολεῖτο εἰς τὰ τῆς οἰκίας, εἰς τὰ τοῦ μαγειρίου, εἰς τὴν ἀπαιτουμένην οἰκιακὴν ῥαπτικήν. Οὐδέποτε ὑπῆρξε ζεῦγος εὐδαιμονέστερον.

Ἀμφότεροι ἦσαν ἄγαμοι καὶ συνεδέοντο διὰ κοινού κατὰ τοῦ γάμου μίσους. Ἡ ἀδελφὴ ἀπεστρέφετο πάντας τοὺς ἄνδρας, ὁ ἀδελφὸς δὲ ἐδυσπίστει πρὸς πάσας τὰς γυναῖκας, καὶ ὁμῶς ἐλάτρευον ἀλλήλους, διότι ἕκαστος ἐθεώρει τὸν ἄλλον ὡς ἐξαίρεσιν ἐκ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς τοῦ φύλλου του.

Δαλοῦσα περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἔλεγε πάντοτε: «ὁ κύριος Πλανῆς ὁ ἀδελφός μου», ὁ δὲ ἀδελφὸς πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς φιλοστόργου ἐπισημότητος ἀνεμίγνυε τὸ ἀή δεσποινίς Πλανῆ ἢ ἀδελφῆ μου» εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς φράσεις. Διὰ τὰ δύο ἐκεῖνα δειλὰ καὶ ἀπλοικὰ ὄντα, οἱ Παρίσιοι, οὗς ἠγνόουν μολονότι καθεκαστὴν διήρχοντο δι' αὐτῶν, ἦτο τὸ καταφύγιον τεράτων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀσχολουμένων διαρκῶς περὶ τὸ βλάπτειν, ὑσάκεις δὲ δρᾶμά τι συζυγικόν, διὰ τῆς συνήθους καταλαλιάς τῶν γειτόνων ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς των, ἕκαστερος αὐτῶν ὠδηγούμενος ὑπὸ τῆς σταθερᾶς ἰδέας του ὑπεδείκνυε διαφόρως τὸν ἔνοχον.

— Ὁ σύζυγος πταίει, ἔλεγεν ἡ ἀδεσποινίς Πλανῆ, ἡ ἀδελφῆ μου»

— Πταίει ἡ σύζυγος, ἀπήντα ὁ «κύριος Πλανῆς ὁ ἀδελφός μου».

— ὦ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!.

— ὦ, αὐταὶ αἱ γυναῖκες!

Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ αἰώνιον θέμα τῆς συζητήσεώς των κατὰ τὰς σπανίας ὥρας τῆς ἀργίας ἃς ὁ γηραιὸς Σιγισμόνδος διέθετε καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἥτις ἦτο δι' αὐτὸν φιλοπόνως καὶ εὐμεθόδως κεκανονισμένη ὡς τὰ βιβλία τοῦ ταμείου του. Ἀπὸ τινος καιροῦ πρὸ πάντων ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ κατέβαλλον περὶ τὰς συζητήσεις των ἕκτακτον ζωηρότητα. Τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ ἐργοστάσιῳ ἀπησχόλουν αὐτοὺς λίαν. Ἡ ἀδελφὴ ἄκτειρε τὴν κυρίαν Φρομῶν καὶ ἐθεώρει τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου τῆς ἐπονείδιστον. Ὁ Σιγισμόνδος ἀφ' ἑτέρου δὲν εὕρισκε λέξεις ἀρκετὰ πικρὰς κατὰ τῆς ἀγνώστου αἰσχρᾶς γυναικὸς ἥτις ἔστειλεν εἰς τὸ ταμεῖον πρὸς ἐξόφλησιν λογαριασμοὺς διὰ κασιμίρια ἐξακισχιλίων φράγκων. Ἐθεώρει διακυβευομένην τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ πλκαιοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, ἔθθα ἐκ νεότητός του ὑπῆρτεται.

— Τί θὰ γείνωμεν!.. ἔλεγε διαρκῶς... ὦ, αἱ γυναῖκες!

Ἡμέραν τινὰ ἡ δεσποινίς Πλανῆ ἔπλεκε παρὰ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας ἀναμένουσα τὸν ἀδελφόν τῆς.

Ἡ τράπεζα ἦτο πρὸ ἡμισείας ἤδη ὥρας ἐστρωμένη καὶ ἡ γεροντοκόρη ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀνησυγῆ διὰ τὴν τοιαύτην ἀσυνήθη καθυστέρησιν, ὅτε ὁ Σιγισμόνδος εἰσῆλθε μέ τὴν μορφήν ἠλλοιωμένην, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, πρᾶγμα ἀντικείμενον εἰς τὰς ἔξεις του.

Ἀνέμεινε νὰ κλεισθῆ καλῶς ἡ θύρα, εἰτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἥτις τὸν παρητήρει ἀποροῦσα καὶ τεταραγμένη:

— Ἐχω νέα νὰ σοῦ εἶπω, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Ἐμαθα ποία εἶνε ἡ γυνὴ ἥτις ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ..

Καὶ μέ φωνὴν ταπεινοτέραν ἔτι, ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀφῶνων ἐπίπλων τοῦ μικροῦ του ἐστιατορίου, ἐπρόφερον ἐν ὄνομα παρὰδοξον καὶ τόσον ἀπροσδόκητον. Ὅστε ἡ δεσποινίς Πλανῆ τὸν ἠνάγκασε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

— Εἶνε δυνατόν!..

— Αὐτὸ ὅπου σοῦ λέγω!..

Καὶ μέ ὄλην του τὴν θλίψιν ἐφαίνετο ἔχων ἦτος σχεδὸν θριαμβου.

Ἡ γεροντοκόρη ἠδυνάτει νὰ τὸ πιστεύσῃ... Μία γυνὴ τόσον καλὰ ἀνατεθραμμένη, τόσον ἀβρόφρων, ἥτις τὴν εἶχεν ὑποδεχθῆ τόσον ἐγκαρδίως... Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποτεθῆ τὸ τοιοῦτο;

Ὁ Σιγισμόνδος Πλανῆς ἀπήντησεν:

— Ἐχω τὰς ἀποδείξεις..

Καὶ διηγήθη τότε ὅτι ὁ μπάρμπα Ἀχιλλεὺς νύκτα τινὰ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συνήντησεν τὸν Γεώργιον καὶ τὴν Σιδωνίαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆρχοντο εἰς ξενοδοχεῖόν τι ἐν τῇ συνοικίᾳ Μονμάρτρης. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐφεύδετο, διότι ἀπὸ καιροῦ ἦτο γνωστὴ ἡ φιλαλήθειά του. Ἄλλως τε καὶ ἄλλοι τοὺς εἶχον συναντήσει. Εἰς τὸ ἐργοστάσιον περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐγένετο λόγος εἰμὴ περὶ αὐτοῦ. Μόνος ὁ Ρίσερ οὐδὲν ὑπώπτευεν.

— Ἄλλ' εἶνε καθήκόν σου νὰ τὸν εἰδοποιήσης, εἶπεν ἡ δεσποινίς Πλανῆ,

Ὁ ταμίας κατέστη σοβαρὸς.

— Εἶνε πολὺ λεπτὸν τὸ πρᾶγμα, ἀπήντησεν. Ποῖος εἰξεύρει ἐν πρώτοις ἐὰν θὰ μέ πιστεύσῃ; Ὑπάρχουν τόσοι τυφλοὶ καὶ τί τυφλοὶ!.. Ἄλλως τε παρεμβαίνων μεταξύ τῶν δύο συνεταίρων κινδυνεύω νὰ χάσω τὴν θέσιν μου. ὦ, αἱ γυναῖκες, αἱ γυναῖκες!.. Κεὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὁ Ρίσερ ἠδύνατο νὰ εἶνε τόσον εὐτυχής!.. Ὅτε τὸν προσεκάλεσα ἀπὸ τὴν πατρίδα μέ τὸν ἀδελφόν του δὲν εἶχε πεντάρρα καὶ τῶρα διευθύνει ἐνκ ἐκ τῶν πρώτων ἐμπορικῶν οἴκων τῶν Παρισίων... Ἄλλὰ μέ αὐτὸ δὲν ἐκά-

θησε φρόνιμα, ὄχι!.. Μοῦ ἠθέλησεν ὁ κύριος νὰ νυμφευθῆ... ὡσάν νὰ ἦτο ἀνάγκη βλέπετε, νὰ νυμφεύεται κανείς. Καί πρὸς ἐπίμετρον νυμφεύεται μίαν Παρισινήν. ἐνῶ εἶχε πρόχειρον ἂν ἤθελε μίαν ἀγαθὴν κόρην, τῆς ἡλικίας του περίπου, συμπατριώτισσάν του καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῆ καλὰ φτιασμένην!..

Ἡ δεσποινὶς Πλανῆ, περὶ τῆς κατασκευῆς τῆς ὁποίας ἐγένετο ὑπαινιγμὸς εἶχεν ἐξαίρετον εὐκαιρίαν ἂν ἤθελε ν' ἀνακράξῃ: «ὦ, οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες!» ἀλλ' ἐτήρησε σιγὴν. Τὸ ζήτημα ἦτο πολὺ λεπτὸν καὶ ἴσως πράγματι ἂν ἄλλοτε ὁ Ρίσερ ἤθελε δεῖξει διάθεσιν, θὰ ἦτο ὁ μόνος...

Ὁ γηραιὸς Σιγισμόνδος ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἰδοὺ ποῦ ἐκαταντήσαμεν!.. Πρὸ τριῶν μηνῶν τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον χρωματιστῶν χαρτίων τῶν Παρισίων ἐξαρτάται ἀπὸ αὐτὴν τὴν τιποτένιαν! Ἔπρεπε νὰ ἰδῆς πῶς ἐξοθεύεται τὸ χρῆμα. Ὁλην τὴν ἡμέραν ἄλλο δὲν κάμνω παρὰ νὰ ἀνοίγω τὴν θυρίδα μου διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κυρίου Γεωργίου. Ἀποτείνεται πάντοτε πρὸς ἐμέ, διότι ἂν ἀπετεινέτο πρὸς τὸν τραπέζιτην του θὰ παρατηρεῖτο τὸ πρᾶγμα, ἐνῶ εἰς τὸ ταμεῖον τὰ χρήματα πηγαίνουν, ἔρχονται, ἐμβάζονται, ἐξέρχονται... Ἀλλοίμονον ὅμως ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή τοῦ ἰσολογισμοῦ... Ὁραίους λογαριασμοὺς θὰ ἰδοῦν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους!.. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ὁ Ρίσερ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. Τὸν εἰδοποίησα πολλάκις. «Πρόσεξε, τοῦ εἶπα, ὁ κ. Γεώργιος κάμνει τρέλλαις δι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα...» Αὐτὸς ἤ ἀπομακρύνεται ὑφῶνων τοὺς ὤμους ἢ μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καὶ ὅτι ὁ Φρομὼν εἶνε κύριος νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει... Μὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐρχεται κανεὶς νὰ πιστεῦσῃ!..

Ὁ ταμίας δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του ἀλλ' ἡ σιγὴ του ἐφάνετο ἔμπλεως ἀποκρυπτομένων διαλογισμῶν.

Ἡ γηρονοχορὴ σφόδρα ἐθλίβετο ἀλλ' ὅπως αἰ πλείστα τῶν γυναικῶν ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν, ἀντὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ καχοῦ, ἀφίετο εἰς πέλαγος θλιβερῶν ἀναμνήσεων, εἰκασιῶν, παρακαίρων παραπόνων... Τί δυστυχία νὰ μὴ τὸ γνωρίζουν αὐτοὶ πρότερον ὅτε ἀκόμη οἱ Σέβη ἦσαν γείτονές των!... Ἡ κυρία Σέβη ἦτο γυνὴ ἀξιώτιμος. Ἡδύνατο νὰ συνεννοηθῶν μετ' αὐτῆς ὡς ἐπιτηρῆ τὴν Σιδωνίαν, ὅπως ἠμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν αὐστηρῶς.

— Πράγματι! αὕτῃ εἶνε καλὴ ἰδέα, εἶπε διακόπτων ὁ Σιγισμόνδος. Πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Μάιλ νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς γονεὺς τῆς. Ἐσκέφθην κατ' ἀρχὰς νὰ γράψω εἰς τὸν Φράντζ... Αὐτὸς εἶχε πάντοτε ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅς-

τις ἠδύνατο νὰ τοῦ εἶπῃ μερικὰ πράγματα... Ἄλλ' ὁ Φράντζ εἶνε τόσο μακρὰν! Ἄλλως τε θὰ ἦτο φοβερὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς αὐτὸ τὸ μέσον. Ὁ καυμένος ὁ Ρίσερ! μοὶ προξενεῖ οἰκτον. Τὸ καλλίτερον ὄλων εἶνε νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν κυρίαν Σέβη. Τὸ ἀναδέχεσαι αὐτὸ ἀδελφῆ μου:

Ἡ τοιαύτη ἀποστολὴ ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἡ δεσποινὶς Πλανῆ ἀντέταξέ τινὰς δυσκολίας, πλὴν οὐδέποτε εἶχεν ἀντιστῆ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὅπως φανῆ ὡφέλιμος εἰς τὸν παλαιὸν φίλον των Ρίσερ ἐπὶ τέλους τὴν ἔπεισεν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΥΚΟΔΗΜΟΥ

[Ῥωσικὴ ἐκκλησία]

Μετὰ τὰς ῤηθείας ἐκκλησίας ἀπὸ Η' καὶ Θ' αἰῶνος ἀρχαιοτέρα πασῶν τῶν ἄλλων εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ ἐπ' ὀνόματι τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Σωτήρας τιμηθεῖσα καὶ ἐπικληθεῖσα τοῦ *Λυκοδήμου*. Παναγία Σώτειρα ἐπεκαλεῖτο ἡ Θεοτόκος τὸ πάλαι πολλαχοῦ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ αὐτὸς ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Β' Ἀκομινάτος ἐν μιᾷ τῶν ἠμιλιῶν, τοιαύτην προσαγορεύει τὴν ἐν τῷ Παρθενῶνι Θεομήτορα τὴν Ἀθηναίαν, «Δέσποινα Παρθένη καὶ Μῆτηρ Θεοῦ, «πολιοῦχε καὶ Σώτειρα Ἀθηνῶν καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις πρὸς Θεὸν «ἰλαστήριον». Ἐν Κωνσταντινουπόλει μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων σώζεται τὸ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Θεομήτορος Γοργοπηκούου ἀγίασμα τῆς Παναγίας τῆς Σωτήρας.

Ὁ Spon, ἐν ἔτει 1675 ἔλθων εἰς Ἀθήνας, ἤκουε τὴν ἐκκλησίαν λεγομένην *Sotira Lycodemou*, καὶ οὕτως ἐχάραξε τὸ ὄνομα ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ διαγραφέντος σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. Καὶ ὁ ἐν ἔτει 1682 δημοσιεύσας τὴν ἐν Ἑλλάδι κοινῇ μετὰ τοῦ Spon γενομένην περιήγησιν Wheler, ἀναφέρει τὸ ὄνομα *Hagia Maria Lycodemou*, καὶ οὕτως ἀναγράφει αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἰδιᾶ παρ' αὐτοῦ διαγραφέντων δύο σχεδίων. Πρὸς τούτοις καὶ αὐτὸς ὁ βενετὸς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ Verneda, ὁ διευθύνων τὰ ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Morosini κατὰ τῆς ἀκροπόλεως διαταχθέντα πολιορκητικὰ ἔργα, ἐν τῇ παρ' αὐτοῦ ἱερογραφηθείσῃ ἀπόψει τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ἐν ἔτει 1687, σημειοῖ τὴν ἐκκλησίαν *Liceo di Aristotile*, ἐκλαμβάνων τὸ ἀκουόμενον *Λυκοδήμου* ἀντὶ Λυκείου.

Ὁ Fanelli (Atene Attica p. 313) ἐν σχε-